

DEL PASSAT

L'INFERN DE PEDRA

IV

(Continuació)

quasi horitzontal; la vistositat d'aquest fang fa que emprengui nova carrera de cap per avall altra volta, perduda ja tota esperança. De cop, s'acaba la canonada, i em sento llançat, escupit a l'espai, a la foscor, perdo els sentits. .!

Una frescor invadeix tot el meu cos; em deixondo, sento crits molt enlaire, miro cap a dalt, veig llums, ¡són els meus companys! A grapats em trec com puc el fang viscos de la cara. Crido, em senten, ¡ja no estic sol! Amb una corda deixen baixar un llum de gas. Em trobo dintre d'una gran nau, com de catedral, dins d'un dipòsit de fang que em cobreix fins al pit; sembla que he caigut d'una alçada difícil de calcular. Els companys són allà dalt, quasi al cim de la cúpula. Es obra de romans fer arribar des d'allà un cap de corda per a lligar-m'hi. Són tres cordes les afegides per arribar a mi. El llum que tinc ara ja a una distància relativament curta, no té força per a dissipar aquestes llòbregues tenebres. Com puc, em lligo com en un paracaigudes, avisant als de la cúpula que comencen a pujar-me suaument, per a no fer-me mal entre els acantilats sortints del que podríem dir-ne la paret d'aquest pou immensament ample i fondo.

Al passar en front d'una galeria que obra la seva boca en un costat, sento distintament molt lluny el soroll propi d'una cascada d'aigua que s'estimba entre roques al fons impenetrable.

En una espècie de relleix que hi ha en aquestes penyes, puc reposar jo i els de dalt, reprenent noves forces per arribar a la meseta o plataforma des d'on em pugem tirant. Per fi ¡ja estic entre els meus amics! Es en aquests moments que ni ells ni jo podem articular cap paraula. Una exhalació de terror invadeix totes aquelles cares, que poques hores abans m'eren, com sempre, rialleres.

JHON

(Continuarà)